

Vara ne-a luat prin surprindere

Primele zile de vară-s precum găleata
cu afine pe care-am vărsat-o-mpreună
în chiuveta metalică din pivniță –

o luminozitate dezlănțuită ce dă pe-afară
cu flori minuscule, în formă de clopoțel, ferestrele
deschise și arbuștii copleșind casa

precum amintirea unei patrii uitate, Natură,
cu-ale sale migrații rătăcitoare și granițe schimbătoare,
ale sale crânguri, poduri, pajiști zumzând de albine...

Crescătoarele zile turcoaz din mijloc de iunie
îmi amintesc de lentele călătorii cu mașina la țară
alături de părinții mei, cu drumurile ce se deschideau

înaintea noastră precum orele inepuizabile
ale copilăriei înseși, precum florile sălbatice
și lăzile cu fructe ce-nfloreau de-a lungul șoselei,

căldura ce-mi gâdila pielea avea
să ardă cu focurile zăgăzuite-ale adolescenței
și nu mai puțin înțepătoarea durere de adult

în acele lungi ocolișuri prin parc
în timpul ultimelor nopți înmuiate de ploaie ale primăverii
și primele zile de plajă ale anotimpului...

E acea amplitudine tihnită a sentimentului
ce se înalță din aceste după-amieze dilatându-se,
zilele privind înainte, orașul luând cunoștință

de sine însuși după toate lunile astea, ieșit din tură,
purtând tricouri și rochii fără mâneci
culoarea luminii însorite, textura dimineții.

E felul în care ne mișcăm unii spre alții
noaptea, obosiți, amețiți după o zi petrecută-mpreună
sau despărțiți, îmbujorați de planuri nou-născute

pentru o vacanță din viața de zi cu zi, din realitate.
Serbăm și plutim la-ntâmplare. Suntem
vărsați precum o găleată cu afine de pădure.

Solstițiu

Îți amintești cum se vedea orașul dinspre port
seara devreme: privirea sa brutală
întoarsă, expresia sa echilibrată și sigură
ezitând printre lumini?

Îți amintești cum stăteam întinși în șezlonguri
și ne minunam în fața tufișurilor incandescente
ale amurgului limpezindu-se-n depărtare, a flăcărilor
mâzgălite pe linia orizontului

precum o semnătură, în vreme ce curenții se
deplasau în noi? Extaz al ard-
orii 'nălțându-se-n miezul verii, al roșcatelor pânze
străfulgerând în arșiță

și însuflețite geamanduri oranj săltând pe apă;
extaz de flăcări și secrete
și două trupuri purtate-n sus de dorință...
Ai vrea să ne judeci,

dar amintește-ți că și noi am trăit cândva,
pe deplin un moment
înainte ca bezna să-și încerce puterile cu noi
și noaptea să se-ncheie brusc.

Orfeu postum

El rătăcea printre petice de pământ arabil
 Și ferme abandonate, cântând, dar pietrele
 Nu se mișcau, iar copacii refuzau să-și plece fruntea,
 Adânc înrădăcinați în pământ, nepăsători, egoiști.
 Cânta cu o durere ce-ar fi mișcat pământul
 Dacă pământul ar fi ascultat de altceva decât de
 Propriile-i mișcări greoaie, se tânguia și jelea cu o muzică
 Ce ar fi elevat inimile animalelor
 Care pășteau pe pășune, doar că nu se vedeau
 Animale nicăieri, doar câteva ciori
 Pipernicite scurmând după mâncare. Cânta despre tărâmurii
 Pierdute și nepovestite, despre jurăminte pe veci călcate,
 Despre mireasa-i preschimbată-n umbră în infern
 Din vina lui, dar niciodată n-a-nțeles
 Că vocea lui era înecată de vântul
 Ce bătea fără-nctare de-a lungul Marilor Câmpii,
 Și de bâzâitul constant al cablurilor telefonice
 Întinzându-se spre nicăieri, și de fâșâitul trecerii
 Camioanelor rătăcite alături, pe autostradă.
 Euridice era pierdută și nu mai erau nici Menade
 Care să-l invidieze sau să-l pândească, nimeni măcar să-i
 Arunce capul în râu, să plutească alături de liră.
 Malurile râului erau la fel de uscate ca lanurile maronii de grâu
 Iar el era un extraterestru printre silozurile din prefabricate
 Și gardurile din sârmă ghimpată, prin ierburile arse
 Ce-și revendicau fără-nctare teritoriul. Nu, pentru el
 Nu mai era decât tăcerea unui cer pustiu
 Adâncindu-se deasupra capului, pustietatea cu ochi de sticlă

A unui apartament, peisaj necruțător multiplicându-se la infinit,
Și singurătatea câtorva case împrăștiate
Și-ngropate în prerie. Ale sale șapte note sacerdotale
Se pierdeau în kilometri și kilometri de spațiu pustiu,
Iar el a jeli până ce n-a mai putut jeli –
O vedenie a lui însuși, a propriei lui dureri neostoite –
Și atunci a renunțat, înfrânt, și a-ncetat să mai cânte.

Art Pepper

E vorba despre frazele rupte, despre furia din el.
Șerpuitor, saxofonul cântă despre rahitism
Și invidie, o mamă ce-a-ncercat să-l ucidă
Încă din pântec, cu un umerăș, un tată-Dumnezeu
Șovăitor. Trecutul e un nor rănit
Plutind deasupra caselor ca o profetie,
Înfricoșătoarele sirene de ceață dinspre țarm, în San Pedro.

Fulger fără tunet. Ani de zile fără să cânte.
Ani în care a suflat fum și a inhalat foc,
Heroină și abțință totală, cerând altora să-l injecteze, obiceiul
De a prăji praful în lingurițe, acidul picurat în ochi,
Seringile. Urme pe ambele mâini. Tatua.
Rezervele de spital de la Fort Worth, cuștile de sârmă
Din L.A. County, gaura din San Quentin.

Și mereu instrumentul bont al sexului, durerea
Ce bolborosește-n el ca o rană, micile
Morți. Vântul străpungând pielea curată
A unui lac întunecat în amurg. Străzile la 5 dimineața
După o ploaie răcoroasă. Cluburile pline de fum albăstrui.
Acordurile lui Parker, Young și Coltrane.
Să cânti solo înseamnă să mergi singur, să improvizezi,

Să nimerești notele exact, să hotărăști tu schimbările.
E frazare sincopată și gheață uscată în plină vară,
Să trudești împotriva ritmului, să-l grăbești,
Să faci salturi în față și să te-ntorci în buclă înapoi, să găsești spirala